

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 124

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Pasqua 2015

Molts van estendre els mantells pel camí;
d'altres, fullatge que tallaven pels camps.
I els qui anaven davant i els qui anaven darrere,
cridaven:

Hosanna!

Beneït l'Arribat en nom del Senyor!

Beneït el regne que ve del nostre pare David!

Hosanna a dalt del cel!

Mc 11,9-10

» Sumari

3 Editorial

/ Oberts i actius

4 Notes del Secretariat

5 Veu de l'Equip Responsable

/ En què has gastat les teves energies avui?

6/7 Veu del Consiliari

/ Esclaus sense saber-ho i persones lliures, conscients

8/11 Lletre de l'ERI

/ Servir amb alegria
/ Avançant al ritme de l'Església

12/13 Moviment internacional

/ El paper del consiliari d'un Equip de la Mare de Déu

14/24 Vida del Moviment

/ Quaresma 2015: convertiu-vos i creieu en la Bona Nova Mc. 1,15
/ Sector Vallès
/ Exercicis espirituals dels Equips de la Mare de Déu

25/31 Veu dels Equips

/ En la mort d'en Joan Grañen
/ Recordant Mossèn Honorato

/ Francesc Vergés

/ En Marc Malgosa i Riera ja ha fet cap a la Casa del Pare

/ Celebrem 50 anys de l'EMD Rubí-1 Lloa sigui Déu!!!

/ Càritas Interparroquial d'Amposta. Testimoni

32 Pregàries al vent

/ L'èxtasi de Santa Teresa

33/35 Veu dels Consiliaris

/ Pasqua
/ Oberts i actius

36/37 Pare Caffarel

/ Testimoni de la cloenda de l'etapa diocesana del procés de canonització del Pare Caffarel

38/39 Pensaments per créixer

40 Conte

/ Construint ponts en lloc de tanques

41 Llibres

/ Las siete cajas

42 Crítica de cinema

/ Déu no és mort

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Balmes, 78, planta inferior
08007 Barcelona
Tel. 93 467 55 51
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat
Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD ('la Caixa')
ES19 2100 0832 61 0200301580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:
Albert Mascaró i Anna M. Padrós
albert.anna@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Carme Meix
Lourdes Gabarrón
Manel Espanya i Mercè Masip
Josep Forcadell i Àngels Duatis
Pere Gil i Montserrat Arespacochaga
Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
cmeix@xtec.net
secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tafaner, S.L.
Tel. 977 88 10 50
eltafaner@eltafaner.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 124 - PASQUA 2014

» *Oberts i actius*

Amb l'arribada de la Pasqua torna a renéixer l'impuls, sempre renovat i sempre constant, de la primavera. Un impuls que s'encomana a persones, animals, plantes. I és que res no es detura. Tot en la natura és cíclic. A l'hivern tot sembla aturat, mort, però, per sota, la saba va fent via.

En el nostre esdevenir espiritual també, de vegades, sembla que tot es deturi, que la nostra fe, la nostra esperança, estiguin en un estat vegetatiu. Assistim als actes religiosos, preguem, fem almoines, col·laborem amb alguna entitat benèfica, però tot resulta rutinari, mancat d'alè, de força.

La nostra esperança se sustenta en la fe, però la fe sense obres és fe morta. Qui les redimeix totes dues és la caritat. Que no només és fer almoines, és molt més profund. Si no tenim caritat, no som res, les nostres obres no valen per a res, com deia Sant Pau. La caritat, que és l'amor als altres, començant pels que tenim més a prop, ens justifica. Justifica les nostres obres. Ens referma en la nostra fe. I fa que la nostra esperança sigui completa.

Això és el que ens demana el tema d'enguany, ser oberts -vol dir estar al món, no ser-ne espectadors passius- i actius. Disposats. Entregats. Cadascú des de l'àrea que li correspongui. Tots som necessaris. Cap flor no és sobrer. Cada persona és important. Única.

Renasquem amb la Pasqua com ho fa la natura. Com ho va fer Jesús. Joiosos i renovats.

COMUNICACIÓ D'ACTIVITATS

És important que notifiqueu al Secretariat, amb temps, les activitats que es fan o s'impulsen des del vostre Sector.

Això permet de fer-les arribar a la resta de Sectors i d'aquesta manera obrir-les a tots els équiipers.

RECORDATORI DIA DE L'HAYER

Recordeu-vos de fer les vostres aportacions, aquells que encara no ho hàgiu fet.

Podeu efectuar-les per transferència o, si us ho estimeu més, dur-les personalment al Secretariat (trucant-hi abans per evitar de fer desplaçaments innecessaris).

El número de compte és el següent:

ES19 2100 0832 61 0200301580

Gràcies!

» *En què has gastat les teves energies avui?*

Internet està farcit d'històries curioses de frases més o menys originals. Qualsevol que estigui connectat a facebook, twitter, o que simplement disposi de correu electrònic, pot rebre al cap del dia una quantitat important d'aportacions d'aquesta mena; a vegades tantes que fins i tot es fan de mal gestionar. Però de tant en tant te'n cau una a les mans que et desperta alguna cosa més que la curiositat. Això ens va passar fa poc amb una simple pregunta:

En què has gastat les teves energies avui?

En el dia a dia són moltes les situacions que reclamen la nostra atenció: a casa, a la feina, a la parròquia, amb la família... Vivim amb les agendes plenes, passem d'una activitat a una altra sense ni adonar-nos-en! Anem fent segons ens porta el ritme de la vida, més ràpid per a uns, més lent per a d'altres. Algunes d'aquestes situacions ens demanen esforços extres d'energia, i tot plegat al cap del dia ens fa sentir buits i cansats.

Però... valia la pena?

Quan al vespre passem revista al dia que s'acaba, i com denes del rosari anem avançant pels diferents moments del dia, què hi ha, de tot el que hem fet i viscut que ens hagi fet sentir realment bé? En què hem esmerçat les hores? Al llarg dels seus anys de predicació, Jesús ens convida a destriar el que han de ser preocupacions reals del que no

és sinó gastar temps, i ens proposa una alternativa: aparcar aquestes preocupacions per dedicar-nos a allò que de debò val la pena: cercar el Regne de Déu.

No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu (Mt 6,25) [...] Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que Ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. (Mt 6,30).

El Regne de Déu és enmig nostre!. És l'estil de vida que Jesús ens proposa a través de les pàgines de l'Evangeli, i que cadascú de nosaltres ha de saber llegir en clau de segle XXI per trobar-hi a què ens mou avui aquest missatge.

El temps de Pasqua és la confirmació de la nostra esperança de resurrecció! És temps de llum i d'alegria que ens convida a sortir de casa i, com els deixebles que van viure la presència de Jesús un cop ressuscitat, escampar pel món la nova del Regne de Déu, que ja és aquí.

És temps de llum i d'alegria que ens convida a una Vida Nova, una vida que val la pena de viure com a expressió de la presència de Déu en el món. Estimant. Donant.

Aquesta és la vida per la qual realment cal gastar energies!

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals

» *Esclaus sense saber-ho i persones lliures, conscients*

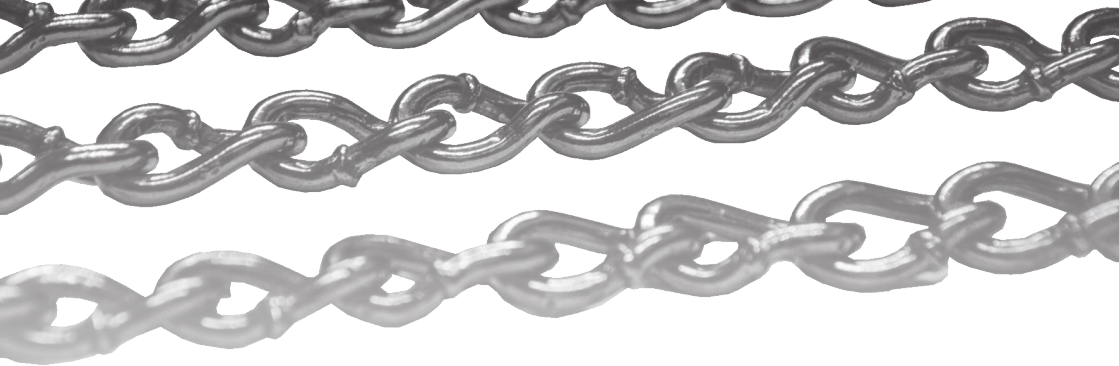
M'agrada comentar àmpliament l'expedient matrimonial amb les parelles que volen rebre el sagrament del matrimoni. Per una banda es dóna a conèixer el que l'Església proposa com una catequesi; i per l'altra, és una manera de contactar a fons amb la parella que vol casar-se.

Un dels temes que es presenten a la Declaració dels Contraents és la necessitat que aquests s'apropin al sagrament amb plena llibertat i sense cap mena de coacció. Són actituds que semblen totalment evidents, però en el cas de les nul·litats matrimonials es té molt en compte si els cònjuges tenien o no tenien plena llibertat en el moment de casar-se.

La llibertat no es manifesta pas perquè es tingui un títol o un carnet que indiqui que s'és lliure, ans per les actituds que es desenvolupen al llarg de la vida. És propi de la persona lliure actuar amb justícia i segons el dret, amb valentia, amb fidelitat a la paraula donada, amb lleialtat devers els amics, amb rectitud...

Però hi ha persones que tenen actituds negatives i pejoratives. Són aquells de qui mai no saps què pensen ni què volen, que traeixen els amics, que volen dominar subtilment l'altre, que són llagoters, que es fan els imprescindibles, que manipulen les situacions sota mà, que recorren als seus encants, que... Totes aquestes actituds –no pas precisament exemplars–, no són pròpies de persones lliures sinó d'esclaus.

L'esclau adopta –adonant-se'n o sense adonar-se'n– aquestes postures de dominar per qualsevol mitjà al seu abast i sense aturar-se davant de res per supervivència i pròpia defensa davant d'aquells qui el tenen sotmès. Els esclaus de les antigues Grècia i Roma, per més musculosos i lluitadors que poguessin ser, en bona mesura eren així d'intrigants. En el decurs de la història, per raó de les pressions socials i familiars, moltes dones han estat esclaves, primer del pare i en acabat del marit –que eren els qui en tenien la potestat–, i així anaren desenvolupant sense ni adonar-

se'n, algunes d'aquestes característiques com a conseqüència de llur esclavatge inconscient.

És gratificant de veure avui, però, com tantes dones i també molts homes, superant aquestes actituds pròpies de situacions d'esclavatge, han desenvolupat i practiquen tantes virtuts que tothom enalteix com a dretureres, excelses i sovint fins i tot heroiques.

En ésser totalment lliures, homes i dones d'ací i d'allà, havent vençut tots els atavismes d'esclavitud que s'arrosseguen socialment per inèrcia, es desenvoluparan a tots els nivells les línies de relació de les virtuts humanes conegudes i d'altres d'inèdites, encara per descobrir. El matrimoni cristià, amb un diàleg clar i obert, sense pressions ni extorsions, ofereix la possibilitat d'actuar amb plena llibertat i fer créixer la parella i, per escriure, els fills.

Mossèn Josep Lluís Socias Bruguera

Consiliari dels EMD
de Catalunya i Menorca

**¿us agradaria publicar una fotografia
de les vostres activitats, un dibuix, un grafitti...**

**una opinió, una carta, un escrit, un poema,
una crònica, un conte,... una nova secció per a la revista?**

revista@emd-cm.cat

secretariat@emd-cm.cat

» *Servir amb alegria*

Que es proposés un matrimoni libanès com a enllaç de la Zona Centre d'Europa semblava sorprenent, ja que venim de l'altra riba de la Mediterrània; però això va ser per a nosaltres un senyal avançat de l'interès que mostra l'Església pels cristians de l'Orient Mitjà.

La nostra zona s'estén per l'Oest, l'Est i el Nord d'Europa, fins a incloure l'illa Maurici passant per l'Orient Mitjà; a més de les dues súper regions de França-Luxemburg-Suïssa i de Bèlgica, hi ha cinc regions, com són Polònia, Alemanya, el Líban, Síria i l'Illa Maurici, a més d'equips escampats per Bielorrússia, Hongria, Lituània, Eslovàquia, Ucraïna, Romania, Noruega, Jordània, Abu-Dhabi, Dubai i Qatar, la qual cosa exigeix una atenció particular a les diferents especificitats i cultures.

Hem après que el més extraordinari no és trobar-se amb l'altre, sinó entrar en relació amb ell. Misses i pregàries precedeixen sempre els nostres viatges. La calorosa hospitalitat de les llars ens ha permès de viure aquesta relació així com augmentar la nostra capacitat d'escolta.

L'any 2013 a Munic, vam viure una experiència preciosa: n'hi va haver prou d'escoltar, obrir el cor i revestir-se d'humilitat per superar tots els obstacles. A Polònia, un compromís

apostòlic mogut per un fort esperit de servei. A Hongria el nombre d'equips ha passat de 12 a 18, i el matrimoni responsable, que té al cor el desig de transmetre la riquesa del Moviment, es compromet a traduir documents i temes. L'escalf de l'acollida i el sentit de l'hospitalitat d'aquests équiipers han deixondit els nostres cossos i els nostres cors.

Pel març de 2014 a Namur, els nostres amics belgues van confiar a les nostres oracions la preocupació per l'envelliment del Moviment. Avui ells esperen contra tota esperança: una desena d'equips en pilotatge i llars que s'ofereixen per servir el Moviment.

Dins de la zona, tots es preocupen els uns pels altres. La súper regió França-Luxemburg-Suïssa respon generosament a les sol·licituds de les regions lligades a l'ERI i dels equips aïllats, mitjançant ajudes de solidaritat per a l'expansió, la difusió

de nombrosos documents i l'acollida de matrimonis en sessions de formació.

Actualment els Equips de la Mare de Déu a l'Illa Maurici, gràcies a les sessions de formació organitzades per l'ERI, són capaços d'organitzar i animar autònomament noves sessions.

Els nostres equips aïllats despleguen molts esforços per traduir-ho tot a les seves llengües maternes; aprecien la riquesa de la internacionalitat i tenen set d'aprofundir en la seva vida espiritual i conèixer millor el pensament del Pare Caffarel. Enmig de les dificultats per desenvolupar-se en els seus països de majoria no cristiana a l'Orient Mitjà, o laica a Europa, les parelles troben en les seves reunions mensuals un oasi de confiança i ajuda. A Jordània la bellesa de l'esperit ecumènic ens atrapa, els membres dels 9 equips pertanyen a diferents Esglésies. Però el que ens ha impactat més és veure els équiipers d'Abu Dhabi i Dubai, que són parelles sirianes i libaneses emigrades a causa de la guerra, que volen perseverar en la seva vida

espiritual malgrat dos grans obstacles: l'escassetat de sacerdots i la falta de llibertat de culte fora dels locals de la parròquia.

A Síria, els équiipers escampats es retroben en la mesura del possible i s'ajuden mútuament malgrat els perills de circular.

A l'Orient Mitjà els équiipers suporten els perills de l'integritisme islamista que els empeny a desplaçar-se; el Líban és un refugi per als cristians àrabs, la seva Església els assegura una presència dinàmica i una unió amb l'Església universal.

Al final del nostre segon any de servei, ens habita una profunda convicció: quan un servidor qualsevol viu l'alegria de la relació amb els seus germans i germanes, permet a l'Esperit que els transformi per arribar més lluny.

Mahassen i Georges Khoury

Matrimoni d'enllaç
de la Zona Centre d'Europa

» *Avançant al ritme de l'Església*

Molt estimats matrimonis,

El nostre Moviment està compromès a avançar al ritme de l'Església en el seu camí sinodal, en què cerca, a la llum de l'Evangeli, discernir els camins pels quals renovar l'Església i la societat en el seu compromís per la família basada en el matrimoni entre home i dona (Relatio Synodi, 4). Des d'on escric això us contemplo tots, escampats pels quatre racons del món, en contextos culturals diversos, però tots units pel desig de correspondre al pensament de Déu que es manifesta en aquest sentir de l'Església.

En el missatge adreçat el 22 novembre de 2014 als responsables dels Moviments Eclesials i Noves Comunitats, el Papa Francesc va recordar tres punts clau que tots els Moviments han de tenir sempre presents: la fidelitat al carisma, al primer amor; acollir i acompanyar, en particular als joves, perquè tots, a la llum de l'Evangeli, puguin prendre les decisions correctes en el moment adequat; mantenir-se en comunió amb el Magisteri de l'Església i molt en particular amb el Sant Pare.

Es tracta de tres punts essencials que ens interessen a tots i especialment al nostre Moviment: fidelitat al primer

P. José Jacinto Ferreira de Farias, SCJ
Consiliari de l'ERI

amor; acollida i ajuda en les decisions que cadascú ha de prendre; mantenir la comunió en l'Església, sobretot amb el Sant Pare, que té la responsabilitat suprema al servei universal de la caritat.

Pel que fa al nostre Moviment i tenint en compte la primera recomanació del Papa Francesc, he insistit des del començament del meu servei, en dos dels punts concrets d'esforç que formen part del nostre mètode espiritual: el deure de seure i l'oració conjugal.

El deure de seure a la presència del Senyor, com Maria, que se l'escoltava,

permet a la parella compartir les qüestions de la seva vida i il·luminar-les amb la llum de l'Evangeli, enfortint sempre més i més llur unió amb el Senyor.

En la pregària conjugal -us aconsello de resar junts el Rosari a la Mare de Déu, pregària senzilla que arriba directament al cor- augmentareu la vostra unió amb el Senyor i podreu ser fidels als tres altars en els quals el matrimoni celebra el misteri de l'amor, que és més fort que la mort: l'altar de l'Eucaristia on preneu el Cos del Senyor, sense el qual no podem fer res (Jn 15,5); el llit nupcial, on segons la voluntat de Senyor us convertiu en una sola carn, un sol cor i una sola ànima, en un amor cast i pur, obert a la fecunditat de la vida, i col·laboreu amb Déu a poblar el cel i la terra; i l'altar que és la taula al voltant de la qual el matrimoni i la família es reuneixen per prendre els aliments, amb alegria i senzillesa de cor.

Estimadíssims matrimonis, comprometeu-vos a viure fidelment i generosament aquests dos punts concrets d'esforç. Són els que permeten conrear la unió dels vostres cors i ser un signe profètic eficaç per a l'Església i el món d'avui. Jo demano per a tots vosaltres les més abundants gràcies. Que el Senyor, per intercessió de la Mare de Déu, us beneeixi i us guardi sempre.

Amb fraternal amistat.

» *El paper del consiliari d'un Equip de la Mare de Déu*

L'Equip Responsable Internacional va fixar-se com un dels seus objectius, de revisar tot allò que fa referència a la figura del Consiliari. Tanmateix, en començar a revisar la documentació es presenta una reflexió clau: quin és realment el paper del consiliari dins l'equip?

En alguns moviments la figura del sacerdot s'assimila a l'orientació espiritual; és ell qui té el coneixement teològic i dicta càtedra en el treball de l'equip.

En els Equips de la Mare de Déu, però, el seu paper és diferent. L'equip representa la conjunció de dos sagraments, de dues vies diferents i alhora complementàries per arribar a la santedat...

Us oferim les reflexions de Javier Grande, Rector del Seminari Menor de València i Consiliari de la Súper Regió d'Espanya, des de la seva personal vivència com a consiliari d'equips.

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables dels EMD de Catalunya i

Menorca

El paper del consiliari d'un Equip de la Mare de Déu

Quan divuit anys enrere vaig conèixer els Equips de la Mare de Déu, potser allò que més me'n va impressionar fou el paper que com a consiliari se'm demanava a l'equip.

A la parròquia hi havia molts grups i moviments, i a tots era jo qui presidia, orientava, formava, dirigia... i tot d'una a l'equip no n'era sinó un més a compartir a la posada en comú, a parlar de com havia viscut els punts d'esforç al llarg del mes –evidentment, em saltava el deure d'asseure's-, a resar conjuntament amb l'equip i a participar en una reunió que dirigia la llar acollidora.

Aleshores, què hi pintava jo, a la reunió? ¿valia la pena d'esmerçar tot aquell temps als EMD si no els feia menester per dirigir-ne la reunió?

Els Equips de la Mare de Déu van fer-me entendre que ser-ne consiliari afectava la meua pròpia manera de ser sacerdot, més enllà de fer-hi funcions de dirigent o d'entès, que tal volta caldrà fer eventualment, però que anava entenent que no era el sentit essencial del meu ésser consiliari de l'equip.

L'equip es constituïa a la vora de Jesús com a Església, en què els sagraments de l'Orde i del Matrimoni es complementen, s'enriqueixen mútuament, es necessiten per se. Que n'he arribat a créixer com a creient i sacerdot gràcies al meu equip! Que n'han arribat a créixer ells, no pas per la meua teologia, per la meua capacitat de coordinar, per..., ans pel sol fet de compartir vida i fe amb un germà sacerdot!

Creure que els laics no són cristians de segona passa per creure que no necessiten el sacerdot com a entès o dirigent, sinó com a sacerdot; i doncs si per qualsevol raó no poden tenir un consiliari o no poden tenir-ne un a temps complet, aleshores hi ha moltes institucions al Moviment que poden ajudar a impulsar l'equip al començament o quan arriben moments de dificultat: matrimoni pilot, responsables d'equip, llar acollidora, enllaç, sector, regional, súper regional, ERI... I mentrestant caldrà viure la pedagogia de l'absència, reconeixent la manca de vocacions, resant perquè n'hi hagi més, perquè l'amo dels sembrats envii més operaris.

Jo, com el salmista, només puc dir: ¿com podré pagar a Déu tot el bé que m'ha concedit amb els meus equips? Gràcies.

Javier Grande Ballesteros
Consiliari de la Súper Regió Espanya

» Quaresma 2015 : *Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova Mc.1,15*

En aquest temps que tot canvia tan de pressa, la Quaresma és el temps litúrgic que ens invita a fer una pausa, a posar ordre, a revaloritzar l'escala de valors quasi oblidada.

Quaresma és refer el camí d'esforç d'Advent vers l'Esperança definitiva: quaranta dies i quaranta nits (*Mt. 4,2; Ex.24,18*) per preguntar-nos qui som i on anem (el Dimecres de Cendra, la cendra és senyal de penitència i penediment), per assolir la nostra llibertat. Com al poble d'Israel al desert, ens cal prendre consciència de qui som i cap a on anem.

Quaresma és camí on el Fill de Déu: Jesús, vol ser en tot home perquè l'home sigui com Déu, tot un gest de reconciliació per i en l'Amor (*Jn.1,11-14.17; I Jn.3,1-2.4,7-8*).

En definitiva cal que ens aturem per ordenar la nostra vida amb calma: serenor d'ànima, reivindicació del silenci (el silenci extern i intern són el primer esglaó per a l'Oració), renovació de les nostres relacions personals i socials (*Jn.4,10-11.19-21*) i tan sols així comprendrem la Pasqua o necessitat del *misteri-sagrament* de salvació; si som capaços d'escoltar Déu (fer experiència de desert) i deixar-nos portar per Ell (*Ex.11-15*).

La litúrgia d'aquest temps ens ajuda a comprendre el *misteri-salvació* si som capaços d'escoltar-meditar la Paraula de Déu.

Litúrgicament per Quaresma se'ns fa un recorregut per les grans etapes de la història de la salvació, A.T. i N.T., (tenint com a referència les lectures dominicals més a l'abast).

- * La creació i l'abús de llibertat de la persona, però Jesús viu la Paraula i fa la voluntat del Pare (*Gen.2,7-9;3,1-7;Mt.4,1-11;Rm.5,12-19;I Cor.15,20-26.28 Col.1,12-20; II Cor.5,17-21*).
- * Els Patriarques: Fe-Aliança que serà renovada definitivament amb Jesucrist (*Gen.9,8-15; Gen.12,1-4a; II Tim.1,8-10; Mt.17,1-9*).
- * L'Èxode: Pasqua festa de l'alliberament del poble, que amb Jesucrist, nova Pasqua, dona nou sentit a la història sense oblidar l'experiència de desert-trobada amb Déu (*Ex.17,3-7;Rm.5,1-2.5-8; Jn.4,5-42*).
- * David, home de fe, elegit de Déu i que alhora es reconeix pecador davant Déu. Jesucrist ens ensenyarà que Déu és Pare, disposat sempre a acollir-nos (*I Sam.16,1-7.10-13; Ef.5,8-14*).

* Els Profetes, lluitadors per establir la fidelitat a l'Aliança. Jesucrist ens parla de la fidelitat a Déu i al proïsme (*II Cro.36,14-16.19-23; Jer.31,31-34; Jn.3,14-21; Llc.15,1-3.11-32; Is.43,16-21*).

* La Bona Nova (Evangeli) proclama que Déu porta a terme el seu pla de salvació perquè estima, crida l'home a la fe, a fer de nou Aliança amb Ell i a acceptar el seu Esperit, és a dir a viure-creure la Revelació, el Pare nostre i esperar la realitat de les Benaurances (*Ez.37,12-14; Rm.8,8-11; He.5,7-9; Jn12,20-33; Jn.8,1-11*).

Si de l'Advent en dèiem que era camí-esforç com a rehabilitació dels creients en el Senyor Jesús, la Quaresma és també camí-esforç i conscienciació com a diàleg amb Déu (Desert), per ser testimonis veritables d'Esperança vivint segons la Bona Nova. (*I Tim1,5.19; IPe.3,15-17; I Jn.3,18-24; I Cor.8,7-13; II Tim.4,2.5.6-8*) (*Cat. E. Cat. n. 6-58*).

Conscienciació-conversió: acte conscient d'adonar-se d'alguna cosa o també entès com a experiència de... és a dir, la fe necessita ser repensada i viscuda amb més convicció, coratge i entusiasme per poder oferir a tothom una Paraula d'Esperança i d'Amor (*Jn. 4.10-15.19-26*). Aquesta conscienciació ens porta a preparar la gran festa: Pasqua (a consciència: la Quaresma igual que la Setmana Santa, no tenen sentit sense la Pasqua).

Fins a assolir la consciència de poble de Déu. Podeu consultar Laicat XXI:

Compromís (obligació concreta) de canvi personal, de renovació-conversió, d'implicació personal amb més coratge i entusiasme (*Mt.3,2; Fets 13,24; Mt 9,4-8 Llc15,4-31; Rm.2,4-11; Ap.2,5.21;3,3.19; I Pe.3,21*).

Compartir (donar part a) com a sinònim de comunió, de repartir, de participar a..., acció de tenir en comú (*I Cor 10,16-18; I Pe.4,13; Jm. 2,15-17; He. 3,14; II Cor 13,13; Ef.3,6; Fl.4-7*).

Eucaristia, exigeix aquesta conscienciació viscuda com a compromís i compartir (*I Cor 11,24-26; Llc 22,19-20; Mt.26,26-29; Jn13,12-17*) doncs si l'Estel a l'Advent és el signe d'Esperança, l'Eucaristia és la raó fonamental per creure-viure els principis bàsics de la Bona Nova, per exemple:

- *Pare nostre*: compromís-compartir-perdonar *Manera de viure* (*Mt. 6,9-13*).
- *Magnificat*. (*Llc.1,46-55*) Càntic de Zacaries (*Llc.1,67-79*) resum de l'*Aliança-fe*; i –*les Benaurances* nucli de l'*Esperança* feta realitat (*Mt. 5,1-12.13-16: sal i llum*).
- *Testimonis*.

La Pasqua cristiana-Eucaristia-Memorial-Acció de gràcies de l'acció salvadora de Jesús, el Senyor, és la nova Pasqua basada i fonamentada en la Pasqua jueva, ja que

l'últim sopar és el nou i definitiu acte salvador de Déu (Llc.22,14-23). Jesús, el Crist, amb gestos i paraules: servint i estimant anticipa l'acte redemptor (Jn. 13, 3-20) amb la victòria sobre la mort-mal (Jn. 14,6-14).

També, però, hi ha dificultats: Calvari-Creu, és nostra pròpia realitat-contingent que hem d'assumir i experimentar com Jesús (Mt. 10,38; 16,24; Ga.3, 13) Amor-Mort-Perdó, no rebutjant ni condemnat ningú, sinó aollint i escoltant tothom (Mt. 10,38; Llc. 14,27; Jn.4, 1-42; Rm.6,6 ; Ga.2, 19-20; He. 12,2). *Mireu l'arbre de la Creu on morí el Salvador del món (Col. 1,20). Veniu i adorem-lo per arribar a la gran festa de la Pasqua, realitat i fonament de la nostra fe (Jn. 12,25-27): Ara em sento contorbat. Què he de dir? Pare, salva'm d'aquesta hora. Però jo he vingut per arribar en aquesta hora! Pare, glorifica el teu nom (Llc. 22,42; Mc. 14,33-36).*

Pasqua-Eucaristia és escolta-meditació, contemplació-silenci, pregària i comunió davant del sagrament de salvació que ens fa ser testimonis de la Bona Nova per la força de l'Esperit del Ressuscitat amb Caritat (estimació- perdó), Goig (alegria), Pau i Servei als altres (Missió), perquè aquests són els dons de la Pasqua (Cat. E. Cat. n. 271-294).

Contemplació és tranquil·la presència davant d'allò que és diferent de nosaltres, és deixar que el cor i la ment s'obrin i s'eixamplin per allò que veiem. La contemplació és ser present davant l'altre nu, senzill i humil. La contemplació és mirar amb admiració, en silenci el misteri de Déu Pare; el de Jesús, Amic i el de l'Esperit, Amor (Adoració de la Creu del Divendres Sant).

Contemplar és oblidar els detalls per arribar a allò que és l'essencial; implica meditació i oració, en silenci extern i intern, és a dir, és un diàleg: respondre després d'escoltar (Cat. E..Cat..n. 534-598).

Els signes o pràctiques típiques de la Quaresma són: Dejuni, Almoïna i Pregària.

Quin és el sentit del dejuni? (Mt.6,16-18)

El dejuni vol ser un mitjà per sortir de les nostres comoditats i amarar-nos del Senyor que ve. Es tracta d'abstenir-se d'allò que ens és habitual per obrir-nos a l'inesperat. Al mateix temps, a l'A.T. el dejuni significa dependència i confiança en Déu, puix que els aliments són un do de Déu, tot adonant-nos que el necessitem.

Per què l'almoïna? Per solidaritat amb els pobres, per generositat i per practicar la caritat (Fets 2,37-47; Mt. 6,2-4) és una altra manera d'escoltar la Paraula, adonant-se que hi ha qui necessita pa.

1.- Cat.E. Cat. n. 578-598.

2.- L'Eucaristia és anunci de la Paraula de Déu; és celebració del misteri-sagrament pasqual; i és testimoniatge nostre al món (Cat. E. Cat. n. 271-294). En definitiva, en

l'Eucaristia som cridats i invitats a escoltar el Crist, i ho celebrem sentint-nos enviats com a testimonis seus.

Per què la pregària? Si hom fa l'experiència de desert, escolta la veu interior amb què *l'Esperit de Déu es fa present i ens invita a escoltar-lo*; perquè la vida del cristià no té cap sentit si no viu i celebra allò que Creu-Fe en comunitat – Eucaristia-Sagraments i en la pregària personal. (Mt. 6,5-6) (Cat. E Cat. n. 534-577).

En la Quaresma fem i hem de fer realitat el sagrament de la nostra fe:

Anunciem	<i>què?</i>	Manera de viure.
Confessem	<i>com?</i>	Caritat- Testimonis.
Esperem	<i>per què?</i>	Esperança: realitat la Pasqua.

Aquest és el fonament i nucli de la nostra fe, d'allò que hem d'anunciar, donar testimoni i viure en l'Esperança de l'ara i aquí ,però encara no en plenitud (*Parusia*).

La Quaresma és una catequesis profunda (lectures dels diumenges) en els tres anys:

Any A Catequesi sobre el Baptisme

Temptacions, Abraham, Transfiguració; Samaritana: aigua que treu la set; el Cec de naixement: alliberat de la foscor i il·luminat per l'Evangeli i Resurrecció de Llàtzer.

Any B Anunci de la Nova Aliança en i per el sagrament pasqual

Noé-Aliança, Temptacions, Transfiguració: Llei i fidelitat, Jesús nou Temple. Crist Exaltat a la Creu: Salvació per a tothom, gra de blat que ha de morir per generar nova vida.

Any C Sobre la reconciliació

Cal reconèixer Déu (experiència de Desert) en Jesús transfigurat: Llei-fidelitat, Reconciliació A.T. amb la Bona Nova com a nova Aliança definitiva; la història de l'A.T. ens invita a la conversió per Jesús ; el fill torna a casa en reconèixer els seus errors; així doncs rebutjant el pecat, vivint el perdó, Jesús ens invita a *Ves i no pequis més*.

Questions...?

La fe és una aventura que cal viure o més aviat una instal·lació en el confort i temps?

Quaresma tan sols, estrenar la palma, Transfiguració etèria, Calvari de costum o tan sols desig de vacances?

La Creu és mort gloriosa o tan sols és icona d'una ignomínia iniqua?

Quin sentit té la Quaresma si no entenem el Triduum pasqual?

Adorar Déu en esperit i en veritat?

Quaresma és temps de pregària

La pregària és molt important en la nostra vida, perquè és aquell moment que necessitem per reflexionar el que fem i com ho vivim ja sigui en comunitat o personalment; temps de trobar-nos amb Déu com ens ensenyà el Senyor Jesús. Però massa sovint sembla que la nostra pregària sigui per comprometre més Déu que nosaltres mateixos, per això crec que és un bon exercici, comprometre'ns més nosaltres amb els nostres germans, els quals veiem. Amb els joves de confirmació fem aquesta pregària: *Per això **us demanem Senyor** que ens ajudeu a portar a terme durant aquesta quaresma aquests compromisos- regals. **R//Us ho demanem de veritat Senyor.***

El regal d'**Escoltar**... Sense interrompre, ni badallar o criticar. Només escoltar. R//Preguem.

El regal de l'**Afecte**. Ser generós amb petons, abraçades, copets a l'espatlla i encaixades de mans; amb això demostrem l'afecte a les persones del nostre entorn. R//Preguem.

El regal del **Somriure**. Els seus beneficis son impressionants. R//Preguem.

El regal d'**una Nota Escrita**. Per exemple: gràcies pare per ajudar-me. Un detall així pot ser recordat molt de temps. R//Preguem.

El regal d'un **Compliment**: El menjar era molt bo mare, Un gest com aquest pot fer que sigui un dia especial. R//Preguem.

El regal del **Favor** .procuraré fer un favor cada dia. R//Preguem.

El regal de la **Soledat**: hi ha dies que no hi ha res millor que estar sol. Seré sensible a aquests dies i donaré aquest regal o també el sol·licitaré als altres. R//Preguem.

El regal de la **Disposició a l' Agraïment**: manera més fàcil de fer sentir bé la gent del meu voltant. R//Preguem.

Triduum Pasqual

Dijous Sant: Eucaristia-servei

La gran festa de l'any comença al voltant de la taula. Jesús ens convida, Ell ens aplega, pocs o molts, per compartir el menjar dels pobres, en l'hora del seu lliurament definitiu. Tant de bo, fóssim avui després de la conversió quaresmal, una família de germans, units entorn del Senyor que camina vers la vida!

*** Lavatori dels peus**

I el Senyor es posà a fer de criat dels seus amics .Es posà a rentar-los els peus. Ell, el Senyor humiliant-se i nosaltres ens hem quedat parats davant d'aquest gest. Ens diu Ell mateix ***Ara no entens això que faig, ho entendràs després.***

Cal que nosaltres sapiguem acceptar que Ell és el nostre Model, Mestre i Senyor; i si Ell ho fa, ens dóna exemple perquè nosaltres ho fem vivint com a germans i compartint en un amor fraternal.

* **Trasllat del Santíssim Sagrament**

Ja no celebrarem més l'Eucaristia fins que la Pasqua arribi dissabte a la nit. Ara portarem a la reserva el Cos del Senyor perquè també els malalts i nosaltres puguem combregar demà en recordar la seva gloriosa Passió.

Comencem les hores d'espera. L'Església dejuna esperant el retorn del Senyor. La nostra fe trontolla i ens sentim "orfes" desolats davant la Creu-mort; però la festa, la Pasqua no serà completa fins que arribem a la nit del Dissabte.

Divendres Sant: contemplació-silenci-pregària-Creu

Escena plena de dramatisme i de silenci (contemplatiu i solidari), Maria vora la Creu del seu Fill: *Stabat mater dolorosa, iuxta crucem lacrymosa, dum pendebat filius: la Mare adolorida restava dreta al peu de la Creu, plorosa, on penjava el seu Fill* (Jacopone da Todi s.XIV).

Com ahir ens trobem per pregar al voltant d'una taula que sempre trobem parada però que avui està buida. Avui es diferent: si bé ahir ens trobàvem per celebrar l'Eucaristia, avui estem al peu de la Creu; cal comprendre i contemplar el gest salvador: el silenci de la Creu, per això escoltarem la història de la Passió, pregarem per tots els homes i adorarem el signe victoriós de la Creu.

La taula no és parada perquè l'Església no celebra els sagraments; per això no hi ha res a l'altar. Perquè *és dia de reflexió i silenci davant la Creu que ens salva*.

Aquells fets esdevinguts a Jerusalem fa dos mil anys no han perdut gens d'actualitat i continuen commovent el món. Per a uns fou una execució legal per a d'altres, una manera de desfer-se de qui denunciava i incomodava poble i autoritats. Per als qui creiem en Jesús és el naixement d'un món nou, amb persones diferents puix que per la mort de Jesús nosaltres som com Ell fills de Déu.

* **Pregària Universal**

Ara preguem per tota l'Església: pels estaments, pels creients, pels no creients i per les necessitats de tothom, pel món sencer, per la pau...

* **Adoració de la Creu**

Com els israelites en el desert, que davant la plaga havien de mirar la serp penjada en un bastó. Nosaltres som invitats a adorar el signe de la nostra salvació. La humanitat representada per aquesta assemblea és invitada a adorar el Crucificat tot implorant la seva misericòrdia i la seva gràcia (com el lladre penedit).

Mireu l'arbre de la Creu, on morí el Salvador del món

R/ Veniu i adorem-lo.

Ara la Creu serà col·locada en el seu lloc d'honor prop de la taula de l'Eucaristia. Així, sempre que ens atansem per menjar el Cos del Senyor i beure la seva Sang, anunciarem que per la seva mort Ell ha salvat el món.

* La Comunió

Com que l'Església no celebra els sacraments fins la nit de Pasqua, ara per poder combregar es prepara l'altar amb les estovalles, el corporal i el llibre. El Santíssim és portat des del lloc de la reserva a l'altar, de forma solemne.

VETLLA PASQUAL: Esperança - fe

És la celebració de la Pasqua: Festa cabdal pels cristians, perquè tot gira al seu voltant i és el centre de la nostra fe. - El Dijous Sant reunits al voltant de la taula: L'Eucaristia. El Divendres Sant, al peu de la Creu: desolats i orfes, gairebé sense esperança. Avui Dissabte Sant, tot té un altre sentit ara i aquí, tot capgirat per la Resurrecció del Senyor: hi ha Esperança. Nosaltres som testimonis i la Pasqua és la festa major cristiana, per això ens reunim per vetllar i pregar, escoltant la Paraula de Déu.

No tingueu por, ha ressuscitat, no hi és aquí, mireu...aneu a dir-ho... (Mc.16,1-8).

Sí, avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo (Salm 117,24).

Avui aquesta celebració és diferent de totes i la més completa. Expliquem-ho:

L'església està a les fosques i comencem la celebració al carrer:

Perquè Jesús és llum i encara no celebrem que ha ressuscitat, i el foc ho purifica tot i fa renéixer vida nova. Som cridats a escoltar la Bona Nova. Es l'inici d'una nova creació amb una nova Aliança definitiva entre Déu i els homes per i en Jesucrist, el Senyor

Per què fem foc:

- El foc és signe de la divinitat i de purificació.
- Perquè el foc tot ho purifica, tot ho crema i és llum, la llum del Crist, que amb la seva resurrecció ens arrenca de les tenebres o fosc del pecat.
- Amb Jesús, el Crist, el foc és signe del baptisme en l'Esperit. En la Pentecosta el foc és el donador de força als deixebles per sortir a fer conèixer la Bona Nova de l'Evangeli (Confirmació).
- *Que la llum de Crist ressuscitat gloriosament dissipi les tenebres del cor i de l'esperit: Crist ahir i avui, Principi i Fi, Alfa i Omega, d'Ell són el temps i els segles, a Ell la glòria i el poder per tota la eternitat, es diu per beneir el Ciri.*
- I entrarem a l'Església després del sacerdot tot i tots il·luminats per la llum del Crist: *La llum de Crist. Donem gràcies a Déu.*

Pregó Pasqual

Com en tota gran festa sempre hi ha un pregó de festa i el perquè de la festa.

- El pregó és l'anunci de la Pasqua: *Exultin de joia tots... aquesta és la nit... oh nit benaurada! Només tu vas saber l'hora en què Crist ressuscità d'entre els morts...aquesta nit santa i poderosa...*

Resum de la història de la salvació

En les diverses lectures escoltarem com Déu ha actuat en la història de la salvació, a favor de l'home, a desgrat de les seves mancances i defectes:

- En el Gènesi: la creació com obra i do de Déu a l'home. La fe d'Abraham.
- En l'Èxode: obra i do salvador de Déu respecte als israelites, salvats de la tirania del faraó. Déu és llibertador del seu poble: D'un fet històric a la interpretació amb la visió de la fe. La redempció del Crist és un nou Èxode: per la seva mort hem estat alliberats del pecat.
- En els Profetes: Déu proclama el seu amor indefectible envers el seu poble, l'invita una i altra vegada a la conversió i a escoltar la seva Paraula, i renta la brutícia del seu poble amb *l'aspersió d'aigua* purificadora tot canviant-li el cor de pedra per un altre de novell: *Vosaltres sereu el meu poble, i Jo seré el vostre Déu.*

Cant del Glòria

Perquè sabem el motiu de la Festa pel Pregó, cantem l'himne del Glòria contents, molt contents, fent sonant les campanes grans i petites, perquè així tothom sabrà que celebrem la Pasqua de Nostre Senyor Jesús: Ha ressuscitat!

Litúrgia de la Paraula

Ens diu Sant Pau que els cristians pel baptisme hem estat rescatats de la mort, i gràcies a la Resurrecció del Crist empenem una Nova Vida: *sou morts pel que fa al pecat, però viviu per Déu en Jesucrist.*

Drets, **cantarem** amb solemnitat l'**Al·leluia**: crit de lloança a Déu, que com el Glòria tampoc no l'hem cantat durant la Quaresma.

En l'Evangeli Marc ens mostra que el Jesús crucificat, ha ressuscitat, *Nucli de la fe* i no hem de tenir por, més aviat hem de comunicar-ho a tots. *Missió: No és aquí., Mireu ... aneu a dir-ho...*

Litúrgia del Baptisme.

L'**aigua** signe de vida, de purificació, neteja, dona vida; és netejadora i purificadora en el baptisme, signe de la nova vida del cristià.

Per beneir l'aigua s'invoca la gràcia de Déu, per l'obra salvadora del Crist i amb la força del seu Esperit i la intercessió de tots els sants (*Lletanies*); perquè els batejats amb aquesta aigua reneixin a la nova vida que ve de l'aigua i de l'Esperit i siguin agregats com a fills d'adopció en Crist.

Renúncia i Professió de Fe.

Per ser cristians se'ns demana: ser capaços d'evitar, rebutjar, renunciar al mal i acceptar, seguir, creure i proclamar que creiem en Déu Pare-creador, en Déu Fill-home i salvador, i en Déu Esperit Sant-força i realitzador. En l'Església, comunitat; en el Baptisme per perdonar el pecat i en la Vida Nova.

Per això en aquesta nit tots els cristians, recordem el compromís que van fer pares i padrins en nom nostre. I ara i aquí nosaltres ho renovem i proclamem personalment el compromís de ser cristians, tot essent aspergits amb l'aigua beneïda per recordar aquell dia del nostre bateig.

En resum

Fosc: és per ressaltar, fer notar, la força de la llum signe del Ressuscitat.

Nova Creació amb l'Aliança definitiva entre Déu i l'home.

Foc: signe de la divinitat, el foc ho purifica tot, i es llum; en la Pentecosta serà signe de força i de valentia per als deixebles per anunciar la Bona Nova.

Pregó: És anunci d'allò que volem que es conegui: La Pasqua del Senyor.

Aigua: Sense ella no hi ha vida, renta i purifica. És signe del sagrament del Baptisme, pel qual entrem a formar part de la comunitat dels creients, l'Església.

Glòria i Al-leluia himne i crit de lloança a Déu, silenciats durant tota la Quaresma.

Litúrgia de la Paraula: Les diverses lectures que fem són per recordar-nos la història de la Salvació, en els seus trets més importants.

Renúncia i Professió de Fe: als cristians se'ns demana que rebutgem el mal-pecat i que proclamem el credo, base i fonament de la nostra fe.

Aspersió de l'aigua: signe i record del nostre baptisme. L'aigua és signe de vida.

Glorifiquem Déu que ha ressuscitat Jesús, el Senyor!

Anunciem la Bona Notícia de Vida, Pau i Veritat! Al-leluia!

Rafael Laínez Mata

EMD Reus-9

Maspujols, 2015

BIBLIOGRAFIA

Bíblia ABC Editorial Claret.

Missal de Diumenges i Festes. Edicions Balmes

Catecisme de l'Església Catòlica-Compendi. (Cat.E.Cat.)

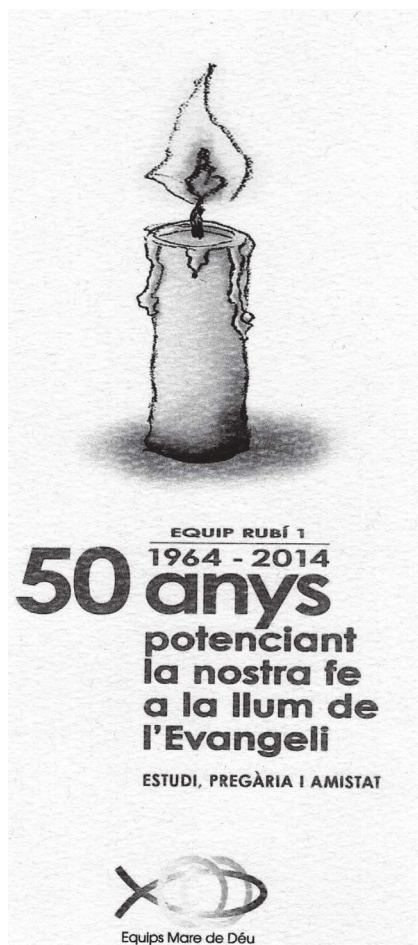
Coeditors catalans del Catecisme (d'altres el citen com C.E.C).

» *Sector Vallès*

JOSEP VILADIU - MERCÈ CORRAL
BARTOMEU CUCURULL - TERESA MIRALLES
FRANCESC BOTELLA - DOLORS MAS
SEBASTIÀ COLOMER - AGURTZANE LARRUCEA
JOAN DALMAU - Mª PILAR FORTINO

Moment de l'Eucaristia presidida per Mn. Blai Blanquer i concelebrada per Mn. Josep Esplugues i Mn. Antón Roca.

Els membres de tot l'equip Rubí-1 amb els quatre consiliaris que han tingut al llarg dels 50 anys.

L'equip Rubí-1 amb els Responsables del Sector Vallès, Francesc Capdevila i Matilde Gasol.

» *Exercicis Espirituals dels Equips de la Mare de Déu*

Els Equips de la Mare de Déu de la Diòcesi de Tortosa ens hem trobat a la casa mare de les Teresianes per realitzar exercicis espirituals. Tots els cristians necessitem un temps de reflexió i d'intimitat amb Déu, però en el cas dels Equips això forma part de la nostra identitat: el carisma propi dels Equips de la Mare de Déu proposa als matrimonis de construir una espiritualitat conjugal que es fonamenti en el que anomenem punts d'esforç: (a) l'escolta de la Paraula, (b) la pregària individual i de parella, (c) el diàleg conjugal en presència de Déu, (d) la regla de vida que concreta els compromisos que ens permeten de créixer, i (e) un recés almenys una vegada a l'any.

En aquesta ocasió, els exercicis van ser dirigits per un dels nostres consiliaris, Mn. Jordi Bertomeu, vingut expressament de Roma, que ens va proposar de reflexionar sobre l'evangelització a partir de l'esperit de renovació que representa el Papa Francesc amb els seus gestos i les seves paraules. El punt de partida, un interrogant llançat pel Papa a Aparecida el juliol del 2013: Som encara una Església capaç d'escalfar els cors?

Durant les dues jornades han estat molts els moments propicis per a aquesta trobada amb el Senyor: les reflexions del Papa Francesc que ens han interpel·lat el cor i l'enteniment; el diàleg amb la parella sobre com encarnar en la vida aquestes intuïcions; o també, els moments densos de pregària en el càlid oratori, tant en els moments de pregària personal com en el res comunitari de les vespres, les completes i les laudes. Assaonats espiritualment —esperem que tant com assaonada va quedar la terra pels aiguats que ens van acompanyar— vaam acabar joiosament les jornades amb l'Eucaristia del diumenge.

Volem agrair a la comunitat de les Teresianes la seva acollida i la seva generositat, i a mossèn Jordi, les seves paraules, el seu testimoni i la seva capacitat comunicativa. Esperem que tot el que hem experimentat doni molt de fruit en les nostres parelles i famílies, en els Equips, en el nostre Moviment i en l'Església, i en la nostra societat.

Santi Carbó i M. Josep Meix

EMD Tortosa 7

» *En la mort d'en Joan Grañén*

Somnis perduts, antics fronts de batalla
amb nois amb llet als llavis, la rialla
encara neta i pura. Sons de gesta.
Avui per tu, Joan,
els cims que foren invencibles ploren.

El dia 4 de març, amb 95 anys, va morir en Joan Grañén i Rossell, a Mont-ras, al Baix Empordà, on vivia. Havia pertanyut a l'EMD B-76 fins l'any passat, que aquest equip, per defunció o edat avançada dels seus integrants, va plegar. Des del 1989 fins que ja no va poder continuar fent-ho, va ser el traductor del francès al català de la Carta de l'Equip Internacional.

El fet de col·laborar amb la Revista, va fer que naixés entre nosaltres una gran amistat. En Joan em va oferir els seus records com a integrant de la Lleua del Biberó, que va lluitar a la Batalla de l'Ebre l'any 1938. Aquest testimoniatge seu va servir de base d'un dels personatges de la meua novel·la, Els Cims Invencibles; i encara, tan gran com era, va venir a fer-me costat a la presentació del llibre, a Barcelona, el 19 de març del 2013. El podeu veure al meu costat en aquella ocasió.

Descansi en pau aquest amic, tan bon equipier com excel·lent persona.

Carme Meix

**Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)**

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

MOSSÈN HONORATO BADENES, de l'EMD Amposta 2
ANTONI MARIA BADIA I MARGARIT, de l'EMD
Barcelona i Responsable Catalunya i Menorca
ANDREU FERRER, de l'EMD Barcelona 5
JOAN GRAÑÉN I ROSSELL, de l'EMD Barcelona 76
MARC MALGOSA I RIERA, de l'EMD Terrassa 4
PERE MONTLLIÓ, de l'EMD Mataró 6
MOSSÈN FRANCESC VERGÉS I VIVES, de l'EMD
Barcelona 5 i 176

» *Recordant Mossèn Honorato*

El matí del 24 de febrer proppassat ens van comunicar que Mossèn Honorato ens havia deixat. Feia un mes que estava malalt, però en els darrers dies la seva salut s'havia anat deteriorant i pensàvem que en qualsevol moment la seva vida terrenal podia apagar-se. I així ha estat. La notícia es va estendre ràpidament per Amposta ja que el nostre estimat mossèn era conegut i especialment volgut per molts ampostins.

Mossèn Honorato era natural d'Atzeneta del Maestrat, a la comarca de l'Alt Maestrat, de Castelló. El 1954 va ser ordenat sacerdot per D. Manuel Moll, Bisbe de Tortosa, començant el seu ministeri sacerdotal i passant per diferents pobles de la nostra diòcesi: Albocàsser, La Pobla de Benifassà, El Bellestar de la Tinença, Fredes, Vinaròs, Vandellòs i finalment Amposta el 1.972. Des de llavors i fins al seu relleu en fer els 75 anys sempre ha estat a la nostra ciutat com a rector de la parròquia de Sant Josep, situada al barri del Grau, realitzant un gran tasca pastoral entre els seus feligresos. Els seus últims anys els ha dedicat a llegir, meditar i sobretot a resar i preparar-se per donar el pas definitiu a la vida dels justos.

Era una persona humil, propera, espontània, alegre i servicial, però sobretot un home de fe compromès amb la seva vocació. Era un gran pastor. Sempre tenia una paraula amable, una frase escaient i una solució adequada per a qui li demanava consell.

L'any 1991, en ser nomenat Mossèn Ciuraneta, bisbe de Menorca -el nostre consiliari en aquell temps- vam decidir tot l'equip de l'EMD Amposta 2 que Mossèn Honorato podia ser el nostre nou consiliari. Li va manca temps per donar-nos el sí i vam encertar plenament. Han estat 24 anys molt fructífers que ha passat amb nosaltres. Ha estat el nostre guia, el nostre conseller, el nostre pare espiritual.

El trobarem moltíssim a faltar però ens queda el consol i el convenciment que estarà gaudint eternament a la casa del Pare i des d'allí vetllarà per tots nosaltres.

Honorio i Inma Abarca-Garcia
EMD Amposta 2

» *Francesc Vergés*

Ara, mossèn Francesc, camines, lliure i desvetllat, pels amples camps del Senyor.

Francesc Vergés i Vives va néixer el dia 9 de març de l'aany 1919 a Sant Feliu de Llobregat. I va morir el 16 de febrer proppassat a Barcelona: 95 anys de vida, 72 de sacerdoci, 8 d'invalidesa, però mai infecunds, com ens va recordar en la seva homilia el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir-ne el funeral.

Mossèn Vergés, tal com era conegut, va ser l'introductor a Catalunya dels EMD, un moviment vingut de França que va ser, en principi, vist amb una certa suspicàcia pels bisbes del moment: allò de reunir-se parelles de casats en cases particulars acompanyats d'un consiliari era força insòlit. Mossèn Vergés va ser consiliari de diversos equips, el nostre entre d'altres, durant una colla d'anys, abans que un ictus el deixés paralytitzat.

Va ser perseguit –i apallissat–, pel franquisme, que el considerava progressista, antifranyquista i catalanista. I tant que n'era! Durant molts anys ha estat capellà del monestir de les germanes benetes de Sant Pere de les Puel·les, de Barcelona, on es va celebrar el funeral. Tots els que l'hem conegut i tractat, en guardem un record inesborrable.

Per exemple el seu gran mestratge. Era un home obert a les noves idees que arribaven d'Europa i del món i que aquí, amb prou feines si les ensumàvem. Solia dir que viatjar hauria de ser gratuït i obligatori. Va ser un gran cristià, un patriota català i un sacerdot exemplar. Descansi en pau, Mossèn!

Carme Meix
EMD Barcelona-98

» *En Marc Malgosa i Riera ja ha fet cap a la Casa del Pare*

El dia 6 de febrer va deixar-nos físicament el nostre amic Marc Malgosa. Com l'enyorarem! Ell que tothora ens animava a pregar: la pregària li era bàsica. En Marc sempre ens feia costat en els moments difícils que a tots ens toca de passar en un moment o altre.

Li feia molta il·lusió que ens apleguéssim a la reunió de l'equip. Amb l'ajut de Nostre Senyor hem esdevingut un equip cohesionat i ple d'amor mutu; ell, amb la Núria, en fou un gran impulsor, i ha donat un testimoni impressionant en la seva hora darrera aquí a la terra. Estimà moltíssim la seva família, i ens estimà també molt a tots nosaltres.

Finalment et diem a reveure, Marc, allà dalt ens trobarem i tornarem a fer equip; fins aviat!

Jeremies Soler i Carme Giménez
EMD Terrassa 4

Qualsevol cosa bona que puguem dir del nostre pare es quedarà curta. La seva mort ens omple d'enyor, però ens ha deixat una inefable pau al cor; perquè la seva manera de ser i de viure ha estat coherent fins a l'últim minut. Al costat de la seva esposa Nuri, sempre ha escampat amor: a ella la primera, tan enamorat que n'estava... feien goig de veure pel carrer, sempre agafats de la mà; als fills i sobrevinguts, als seus pares, al seu sogre, que cuidà amb total abnegació; als néts, que adorava del més gran fins al més xic; als germans, amics i familiars, als EMD, a què pertanyien de fa més de cinquanta anys; als pobres i als malalts... Al seu cor hi cabia tothom, perquè era ple de Déu! El Senyor donava sentit a tota la seva vida. Deixeu-nos-en presumir, perquè era un home de fe, un cristià d'una sola peça. Morí agafat a una creu del seu germà, repetint que estimava molt Déu i que se'n sentia estimat. No parava d'insistir-nos Us estimo molt. No deixeu sola la mama. Estimeu sempre Déu, encara que troni! Mossèn Cima deia que Nostre Senyor és molt maco, i jo també ho dic!

Papa, quin regal més gran ens has donat amb el teu exemple de fe i amor... Sempre et tindrem present combregant quan venia un mossèn perquè no et trobaves prou bé per anar a missa i els teus ulls quasi cecs es negaven de llàgrimes d'emoció i deies i repeties Que Ell vingui a mi, jo no en sóc digne! Tan conscient eres que Ell és el Senyor. Tant de bo fóssim tots tan conscients quan combreguem. M'imagino l'abraçada amb què deu haver-te rebut el Senyor!

Gràcies pel teu gran exemple de vida i de mort! Com diu la mama, ara prega per nosaltres. T'estimem molt i t'estimarem sempre. Que Déu ens doni la gràcia de sentir-te sempre ben a prop. Amb paraules del teu germà, mossèn Francesc Malgosa, Ara ja hi veus!

Jordi Sanjuan i Judit Malgosa
EMD Terrassa 5

» ***Celebrem 50 anys de l'EMD Rubí-1 Lloa't sigui Déu!!!***

Ens hem mantingut fidels a l'ideari del nostre Moviment d'Església, dels Equips de la Mare de Déu. Avui tots som avis i, alguns, besavis i continuem intentant, amb més o menys encert, de desenvolupar les nostres vides a la llum de l'Evangeli.

Com la samaritana, que va anar al pou de Jacob i va ser allà on va tenir lloc la seva trobada amb el Crist, així nosaltres hem trobat la Font d'Aigua Viva, durant tots aquests anys de formar equip, aprofundint l'Evangeli i en l'estudi dels temes proposats pel Moviment.

En la realitat de la vida de parella actual, s'han produït canvis molt significatius, l'ordre de la vida social s'ha capgirat ràpidament, heus aquí la necessitat dels pares, amb fills d'edats molt diverses, de demanar consell i assessorament per a una educació cristiana actualitzada.

També en la nostra petita comunitat, durant tants anys, sempre hem tingut la sort de

comptar amb un Consiliari. Cada matrimoni seguint la pròpia ruta, i de comú acord amb l'ideari del grup ens hem agermanat amb la sincera posada en comú, compartint vivències molt personals, ens hem instruït i format amb l'estudi dels temes, hem enriquit la nostra vida espiritual amb la pregària i ens hem esplaiat amb el gaudi d'una amistat fonda, sincera i compartida per tots.

En aquesta celebració de mig segle de compartir activitats, donem gràcies a Déu per tots els favors que hem rebut de la seva generosa mà i molt especialment per la gràcia que ens va fer de poder-nos incorporar al Moviment dels Equips de la Mare de Déu, que ha resultat tan positiu per a tots nosaltres.

Joan Dalmau i Maria Pilar Fortino
EMD Rubí-1

» Càritas Interparroquial d'Amposta. Testimoni

Som Joan Reverté i Maria Carmen Simó, que adés hem estat designats com a nous directors de CÀRITAS Interparroquial d'Amposta, per un període de quatre anys a fi de col·laborar amb aquesta institució que, com tots sabeu, té per objectiu ajudar i acompanyar moltes famílies que es troben en dificultats, sobretot en aquests moments de crisi.

CÀRITAS ha treballat ininterrompudament a Amposta des de l'any 1954, quan Mn. Enric Ferré la hi va introduir. Entre els seus joves col·laboradors hi érem nosaltres, que vam aprendre'n molt i sempre l'hem portat al cor. L'any 1956 vam patir una gran gelada que va malmetre els tarongers, garrofers, fruiters i tota mena de verdures del camp. En aquells anys, havien arribat d'Andalusia moltes famílies per treballar als camps, d'una manera especial als arrossars; portaven molts fills i vivien miserablement, no tenien sostre, si volien menjar, els botiguers els hi havien de fiar. La conscienciació de molts catòlics pertanyents a CÀRITAS va fer possible que se'ls pogués oferir ajut. Van ser temps molt durs, amb molta escassetat d'aliments.

Ara també estem vivint moments de grans dificultats, per motius prou coneguts. Però tenim l'esperança que ens en sortirem, com llavors. Després d'un treball generós fet per diversos grups cristians, vam fer-nos-en càrrec nosaltres. Nou anys estiguérem al front de CÀRITAS d'Amposta. Vam treballar i donar molt, però la veritat és que vam rebre molt més. Tenim molts exemples de vida per explicar. La nostra tasca la va continuar el matrimoni Manolo Espanya i Antonieta Forcadell,

també dels EMD, que van fer molt bona feina. Ella ens va deixar i va pujar al cel. No t'oblides intercedir per nosaltres (per cert, són els pares de Manel Espanya i Mercè Macip, anteriors responsables dels EMD). Donem les més expressives gràcies a totes les persones que al llarg dels anys han estat treballant i que treballen encara a favor de CÀRITAS. Un record especial amarat de pregària per aquells que ja es troben amb Déu, en una altra vida.

Tots sabem la gran tasca que fa CÀRITAS. Avui en dia, gràcies a Déu, arribem a la majoria de les llars, no només amb el menjar, també ajudant-los en moltes de les seves necessitats, urgents i quotidianes: aigua, llum, butà, medicaments, òptica, etc. Rebem l'ajut de la FAO (Fundació Amancio Ortega): aquest departament el porta en Manel Espanya. Quant s'acaben aquests fons, hem de recórrer als recursos de CÀRITAS i, pel que fa als diners, sempre fem curt, perquè els diners que

tenim, els necessitem per comprar aliments. Comptem també amb un Menjador Social, on donem menjar a unes 50 persones, gràcies a 1 cuiner Tomàs i 25 dones voluntàries, 5 per dia.

A Amposta funcionem totes tres parròquies juntes, i se'n beneficien quasi 200 famílies, que traduït en persones, vol dir unes 700. D'on surt el menjar? Del Banc d'Aliments Europeu. Diputació. Ajuntament. Serveis Socials. Benestar i Família. Empreses d'Amposta. Grans superfícies. Col·legi Miquel Granell. Forns i pastisseries, pagesos, donatius particulars, etc. I també del Gran Recapte a nivell de Catalunya, i CÀRITAS d'Amposta que organitza el recull en tres grans superfícies. Aquests dos dies, érem 160 voluntaris, amb molt de jovent, del Col·legi de les Carmelites i de l'Institut de Tecnificació. Els voluntaris quedàvem sorpresos de la gent que ens donaven queviures, i més encara quant gent molt pobre hi col·laborava. Hi hem d'afegir els socis, la Campanya de Nadal i els

donatius, molts d'ells anònims. Nosaltres sempre diem que CÀRITAS, sembla fer la multiplicació dels pans i els peixos.

Ara estem engegant un nou projecte: La Família és la clau. Juntament amb una treballadora social de CÀRITAS Diocesana de Tortosa, ens reunim amb famílies necessitades i se'ls ofereix ajuda i formació: presentar currículums, tenir cura dels malalts, etc. Un altre projecte es diu Clara, i és per a dones soles, separades, maltractades, amb greus problemes.

Agraïm a tots els voluntaris que ens ajuden a tirar endavant aquestes tasques, hi ha molta feina a fer i, sense ells, no es podria dur a terme. Demanem a Déu que ens ajudi a portar-ho tot endavant per al bé de tots els qui ho passen tan malament.

Joan Reverté i Maria Carmen Simó
EMD Amposta 1

» L'èxtasi de Santa Teresa

Aquest magnífic grup escultòric barroc va ser encarregat a Gian Lorenzo Bernini pel cardenal venecià Cornaro, que volia que presidís la seva tomba, projectada en una capella de l'església de Santa maria de la Victòria, on està ubicada actualment. Va ser esculpida entre els anys 1647 i 1651. La seva concepció responia a una experiència mística, molt forta, que la santa va experimentar, i que ella mateixa relata a la seva Vida. La transcrivim en la llengua que ella tan bé utilitzava.

“Vi a un ángel cabe mí hacia el lado izquierdo en forma corporal... No era grande, sino pequeño, hermoso mucho, el rostro tan encendido que parecía de los ángeles muy subidos, que parece todos se abrasan... Veíale en las manos un dardo de oro largo, y al fin del hierro me parecía tener un poco de fuego. Este me parecía meter por el corazón algunas veces y que me llegaba a las entrañas: al sacarle me parecía las llevaba consigo, y me dejaba toda abrasada en amor grande de Dios. Era tan grande el dolor que me hacía dar aquellos quejidos, y tan excesiva la suavidad que me pone este grandísimo dolor que no hay desear que se quite, ni se contenta el alma con menos que Dios. No es dolor corporal, sino espiritual, aunque no deja de participar el cuerpo algo, y aun harto. Es un requiebro tan suave que pasa entre el alma y Dios, que suplico yo a su bondad lo dé a gustar a quien pensare que miento... Los días que duraba esto andaba como embobada, no quisiera ver ni hablar, sino abrasarme con mi pena, que para mí era mayor gloria, que cuantas hayan tomado lo criado.

Vida de Santa Teresa, cap. XXIX

Carme Meix

» Pasqua

Ho tenien tot previst. Havien mort Jesús a la creu, havien dispersat els deixebles i capgirat el suport que el poble li mostrava feia pocs dies. Ara, per evitar falsos rumors o accions desesperades d'algun dels seus partidaris, uns guardes vigilen el sepulcre. Humanament no hi ha res a fer, no queda cap esperança.

Però irromp de sobte una força més gran i imprevisible que tots els recursos dels poderosos. Un àngel, amb el poder d'un terratrèmol, fa rodolar la pedra del sepulcre i deixa els guardes estabornits de l'esglai. I anuncia a les dones que Jesús ha ressuscitat i que el veuran a Galilea, allà on tot havia començat.

També avui hi ha forces poderoses que semblen haver reduït Jesús a un objecte de museu, una peça històricament valuosa però inutilitzada pel progrés de la història. El consumisme, l'hedonisme, l'individualisme, el relativisme i tots els ismes que vulguem es presenten com els únics models vàlids a seguir i consideren l'Evangeli com una pobra joguina pròpia de l'etapa infantil i més ingènua de la humanitat.

Molta gent pretén viure sense Déu i tan tranquils, com un testimoni que la religió no serveix per a res i que fins i tot arriba a fer mal. Però també els creients en tenim culpa. Ens volem conformar amb una religió domesticada, un Jesús fet a mida que ens cobreixi les necessitats espirituals

i que no ens faci nosa a l'hora de fer el que ens dóna la gana.

Si ja no som capaços de donar la vida per res, si ens hem acostumat a sospitar de tot, si no hi ha res en què creguem seriosament, ¿encara hi ha lloc per a un Jesús viu entre nosaltres? ¿encara ens pot dir res de nou un Evangeli que ens sabem de memòria?

La resposta a aquestes preguntes és el que celebrem per Pasqua. Jesús ressuscitat va irrompre en la història d'aquelles dones, d'aquells guardes i de molta altra gent. Ell també pot irrompre entre nosaltres avui mateix, o qualsevol dia de les nostres vides. On? A Galilea, en la vida de cada dia, allà on es troben les nostres arrels.

I, quan irromp, ens convertim en testimonis i apòstols. Descobrim que la vida té un altre fonament, un altre objectiu i una altra densitat. I no tenim dret a mantenir en secret aquest descobriment. Perquè no és just que ningú es quedi sense la joia i la plenitud de vida de Jesús ressuscitat.

Donem gràcies a Déu perquè ens ha enviat el seu Fill Jesús, que fa de nosaltres homes i dones nous, i visquem ja des d'ara aquesta novetat de vida que comença a despuntar.

Mossèn Jordi Vila Borràs
Consiliari Sector Reus

» *Oberts i actius*

Per una conscienciació de la nostra Terra i dels recursos que hi ha

Tot preparant el tema per a la reunió mixta del nostre Sector del Vallès, l'equip responsable ha fet un recull de temes possibles. Un dels temes proposats i valorats ha estat aquest. És per això que l'ofereixo a tots els lectors de la Revista.

Pot ser una bona reflexió, personal i en parella, per a aquests dies de Pasqua.

Les estàtues de l'Illa de Pasqua.

L'Illa de Pasqua, a l'oceà Pacífic, és famosa per les seves grans estàtues de pedra, els moai, que fan fins a nou metres d'alçada. Hi ha més de cent d'aquestes figures impressionants que guaiten el viatger des del paisatge costaner de l'illa.

Les estàtues són fascinants i fan pensar. El mariner holandès Jacob Roggeveen, que va desembarcar a l'illa el Diumenge de Pasqua de l'any 1722, es va plantejar l'enigma següent: per construir estàtues com els moai calien troncs d'arbres per moure i arrossegar les pedres, per fer bastides, per muntar palanques. I a l'illa no hi havia boscos. A més, els habitants semblaven un poble inculte, incapaç de construir altra cosa que petites canoes mal fargades. Què havia passat, allà?

Avui sabem que l'Illa de Pasqua va ser, originàriament, un lloc boscós. Els seus habitants, cap al 900 a.C., aprofitaven els recursos naturals del bosc com a recol·lectors i caçadors. Però els caps de les tribus rivals de

l'illa van començar a erigir estàtues i a competir els uns amb els altres per la grandària de les figures. Com més sumptuoses i gegants eren les estàtues, més necessitaven talar els boscos per fer-les, i pitjor s'anava fent la situació econòmica de l'illa i de la majoria dels seus habitants. Però les estàtues s'havien convertit en el fetitxe religiós de la classe dominant i això justificava l'espoli dels recursos naturals de l'illa.

Quan els recursos del bosc van començar a escassejar, els habitants de l'illa van menjar-se tota la pesca de proximitat. Després, les aus marines que podien abastar. Finalment hi va haver fam i la població es va reduir dràsticament. Els habitants de l'illa, els pocs que quedaven, es van adonar amb ràbia que no podien menjar-se les estàtues, i algunes les van tirar a terra.

Com s'havia pogut arribar a aquest punt? Algú es devia adonar, per força, que si continuaven tallant arbres es carregarien una civilització que durant 700 anys havia florit a l'illa. Per què no ho van aturar? Segons els sociòlegs, la cosa podria haver

anat d'aquesta manera: la idea que el bosc podia desaparèixer es devia considerar ridícula inicialment; després devia ser combatuda per la classe dominant (que volia seguir competint pel prestigi social); i finalment, els habitants que van quedar la devien considerar com un fet obvi, contra el qual no es podia fer res.

A més, el bosc no va desaparèixer de cop, sinó en el transcurs de diversos segles. Cada nova generació va néixer en una situació ecològica distinta. Si el volum d'arbres passava del 20 per cent original al 15 per cent, en el transcurs d'una vida, a ningú no li devia semblar extraordinàriament greu.

Aquest text és del llibre *El arte de no ser egoísta*, Richard D. Precht, Ed. Siruela, 2014.

Per pensar-hi una mica:

1. Què ens diu la història dels constructors dels moai als homes i dones d'avui? Als cristians, què ens diu sobre allò que fem amb la terra que Déu ens ha donat? L'espoli dels recursos naturals ha de tenir algun límit? És més o menys justificable segons l'ús que es fa d'aquests recursos?

2. Durant anys, la construcció de les estàtues devia portar prosperitat a l'illa. Molts dels seus habitants hi treballaven: artesans, enginyers, fusters... Però a partir d'un determinat moment, el creixement econòmic ja no va augmentar la riquesa de la majoria de la població, sinó que els va menar a la misèria. Quin és el nostre grau de compromís entre el creixement del

benestar personal i el del bé comú?

3. Els criteris que fem servir per valorar una situació poden variar imperceptiblement, sense que ens n'adonem gaire. Entre els habitants de l'Illa de Pasqua, nascuts en moments diferents pel que fa al grau d'espoli del bosc, la percepció sobre la densitat "natural" d'arbres es va anar modificant fins al desastre final, sense que la majoria de la població d'una determinada època veiés la situació com a prou greu per aturar-la. En quines situacions actuals passa això mateix?

4. La construcció de moai cada cop més espectaculars va respondre a una qüestió de prestigi social dels caps de tribu i les classes superiors. Tots tenim necessitat de reconeixement en el nostre grup social. En quin moment aquesta necessitat no serveix al bé comú, sinó que el perjudica?

Després de l'hivern esclata la primavera.

Després de la nit neix el dia.

El món és una estranya barreja de mort i de vida...

Hi ha mort, però també hi ha vida.

Sempre mort, però sempre vida.

Un dia... **només hi haurà vida!**

BONA PASQUA !!!

P. Gaspar Borda O. Carm.
Consiliari EMD Terrassa 17 i 19

» *Testimoni de la cloenda de l'etapa diocesana del procés de canonització del Pare Caffarel*

El dia 18 d'octubre de 2014, l'Enrique Manzanilla i la Marisa Blázquez, corresponsals de l'Associació d'Amics del Pare Caffarel, van assistir a la cerimònia de clausura de l'etapa diocesana que va tenir lloc a la cripta de l'església de Sant Agustí, a París i a la missa d'acció de gràcies que posteriorment se celebrà a la nau principal del mateix temple.

El procés de canonització de l'Església és molt rigorós, i la cerimònia de cloenda en donà testimoni. L'acte es va iniciar amb una pregària. A continuació, els interventors del procés van fer una declaració jurada i pública, i van informar d'haver dut a terme la tasca que els havia estat encomanada, que la documentació aportada era la correcta, i que el contingut de les caixes que s'havien d'enviar a Roma eren el resultat de la investigació diocesana. El Promotor de Justícia, la funció del qual és buscar la veritat sobre la causa, el Postulador, la Sots-postuladora i la Notari van donar-ne el vistiplau.

Posteriorment, els responsables internacionals To i Zé Moura-Soares van fer arribar aquest dossier a Roma. Ara comença una segona etapa, en la qual, el postulador diocesà ens suggereix:

- Que ens encomanem al pare Caffarel en totes les coses que ens afecten.
- Que ampliem el nostre coneixement sobre els seus ensenyaments.
- Que demanem un miracle.

Va ser d'allò més emocionant resar tots plegats la pregària que el pare Caffarel repetia constantment:

Oh, Tu que habites al fons del meu cor, deixa que m'uneixi a Tu al fons del meu cor.

Oh, Tu que habites al fons del meu cor, jo t'adorno al fons del meu cor.

Oh, Tu que habites al fons del meu cor.

I també ens va agradar molt de compartir l'Eucaristia amb antics responsables i gent coneguda dels Equips amb els quals havíem participat a les Trobades Internacionals.

Una jornada que mai no oblidarem.

Enrique Manzanilla i Marisa Blázquez
EMD Barcelona B-176

Vista general de l'església de Sant Agustí, a París.

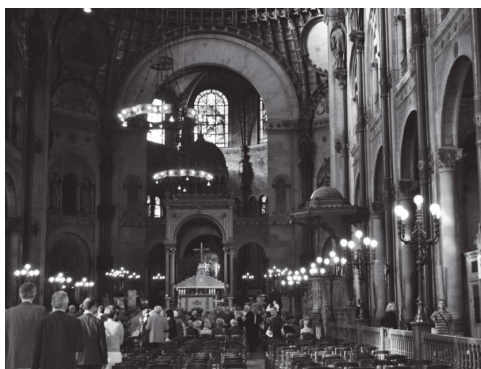
Imatge de la cripta on se celebrà l'acte de cloenda de l'etapa diocesana. (al centre, la Presidència, a la dreta els representants de l'Associació d'Amics del Pare Caffarel, i a l'esquerra, el Tribunal i el Notari).

El Pare Marcovits, Postulador de la Causa de Canonització.

Segellat de les caixes que contenen la documentació: dues còpies s'envien al Vaticà i una altra roman a la diòcesi parisense.

Moment de l'entrada dels fidels a la nau principal del temple per celebrar-hi la Missa d'Acció de Gràcies.

Imatge de la celebració de l'Eucaristia.

Hem d'utilitzar tres antidòts contra la intolerància religiosa i el fanatisme -la democràcia, el pensament crític i l'ètica dels drets humans.

José Antonio Marina

S'està vivint una veritable guerra mundial combatuda a trossos i amb intensitats diverses. El fonamentalisme religiós, fins i tot abans de perpetrar horroroses matances d'éssers humans, rebutja el mateix Déu, relegant-lo a un simple pretext ideològic.

No es pot provocar, insultar o riure's de la fe dels altres.

Papa Francesc

Quin bell exemple a imitar tenim en el papa Francesc. La seva veritat i el seu compromís haurien de ser llei suprema per a la humanitat. Un papa jovial, obert, directe i allunyat del protocol. Lliure dels llasts i prejudicis que defensaven una fe alineada amb el poder, i capaç d'enfrontar-se amb les màfies de tot tipus i alhora comprensiu amb els més necessitats. Un sant pare que ens convida a sortir al carrer per una Església realment samaritana i solidària amb els qui més sofreixen.

Anna Maria Muntada Batlle

Del pensament de Ramon Llull, en destaca la riquesa d'ideació, la varietat de propostes, el vigor expressiu, la tenacitat. La fe viscuda com un camí personal, que comporta desenvolupar al màxim totes els capacitats humanes i que, per tant, fa créixer cada persona fins a la trobada amb Déu. I, al mateix temps, la fe com a aventura necessàriament compartida, que para atenció a l'altre, que el busca, que se l'escolta i hi dialoga.

Dr. Albert Soler Llopert

A Europa, els monjos, durant segles, va preservar els valors de la cultura i el treball. Potser avui estan preservant, sense fer gaire soroll com tenen per costum, d'altres valors, com per exemple els del silenci, l'estabilitat, la fidelitat, el perdó i la disponibilitat.

Joan Estruch

Cada criatura, com deriva del credo franciscà, és portadora d'un rastre de Déu. Mirar el món des dels ulls de la fe és entreveure en el món els vestigia Dei. Estimar la terra és endinsar-se en la proto-revelació de Déu. Aquesta sensibilitat còsmica és molt absent dels processos educatius de naturalesa cristiana.

Francesc Torralba

Tria a càrrec de Carme Meix

» *Construint ponts en lloc de tanques*

No fa gaire temps, dos germans que vivien en granges contigües van tenir problemes. Va ser el primer conflicte seriós que tenien en 40 anys de treballar junts, compartint maquinària i intercanviant collites i béns de manera continuada.

Aquesta llarga i beneficosa col·laboració es va acabar tot d'una. Va començar amb un petit malentès i va anar creixent fins a arribar a ser una gran diferència entre ells, fins que va explotar en un intercanvi de paraules amargues seguit de setmanes de silenci.

Un bon matí algú va trucar a la porta d'en Lluís. En obrir-la-hi, es va trobar un home que anava equipat amb eines de fuster. Estic buscant feina per a uns quants dies, va dir el foraster, i potser vostè necessita fer algunes petites reparacions aquí a la seva granja i jo puc ajudar-lo.

Sí, va dir el germà gran, tinc una feina per a vostè. Miri a l'altre costat del rierol aquella granja, allà hi viu el meu veí, bé, de fet és el meu germà petit. La setmana passada hi havia un bell prat entre nosaltres i ell va prendre el seu bulldòzer i va desviar el llit del rierol i el va fer passar entre les nostres dues granges, perquè quedés ben clara la distància que hi ha entre nosaltres.

Ell va fer això, potser per enfurir-me, però jo li'n vull fer una de més grossa. Veu vostè aquella pila de troncs al costat del graner? Vull que construeixi una

tanca, una tanca alta de dos metres. No vull veure'l mai més.

El fuster li va dir: Crec que comprenc la situació. Mostri'm on estan els claus i la pala per fer els clots dels pals i li lliuraré un treball que el deixarà satisfet.

El germà gran va ajudar el fuster a reunir tots els materials i va deixar la granja la resta del dia per anar a comprar provisions al poble. El fuster va treballar de valent tot el dia mesurant, tallant, clavant.

Al capvespre, quan el granger va tornar, el fuster tot just acabava d'enllestir el seu treball. Però el granger es va quedar amb uns ulls com unes taronges: allà no hi havia cap tanca de dos metres!

En el seu lloc hi havia un pont, un pont que unia totes dues granges pel damunt del rierol! Era una fina peça d'art, que fins i tot tenia uns elegants passamans.

En aquest moment, el veí, el seu germà petit, va venir des de la seva granja i abraçant el seu germà li va dir: Ets un gran amic, mira que construir aquest pont preciós després de tot el que he fet i he dit!

Estaven en plena reconciliació els dos germans, quan van veure que el fuster arreplegava les seves eines.

No, espera!, li va dir el germà gran. Queda't uns quants dies. Tinc tot de projectes per a tu.

M'agradaria quedar-me, va dir el fuster, però encara tinc molts ponts per construir.

Aquest conte és d'autor desconegut i ha estat triat i revisat per la

Lourdes Gabarron

» *Las siete cajas*

per Dory Sontheimer
(Circe Ediciones 2014)

Són molts els llibres i els films que ens parlen de l'Holocaust. Aquest podria ser-ne un més, però no és així. La seva autora l'ha escrit sense cap pretensió literària, però amb tota la força que li dóna el convenciment que havia de conservar i donar a conèixer la història de la seva família. Una història que durant molts anys, per preservar-la del perill, els seus pares li havien amagat.

La Dory, nascuda el 1946 a Barcelona, ja era una dona casada i amb fills i nèts quan, en morir la seva mare el 2002, es va trobar en un altell de la casa que estaven buidant set capses amb cartes, fotos i documentació de la família dels seus pares.

Podem imaginar el seu estupor: ella era filla de pares alemanys, establerts a Barcelona, catòlics, religió en què ella fou batejada i educada -en un col·legi de monges; i ara es trobava amb aquella tremenda sorpresa. Tota la seva família, inclosos els pares, eren jueus alemanys -amb ramificacions a diversos països-. I així, a mesura que obre i classifica aquella ingent correspondència i aquells documents tan zelosament guardats pels seus pares, va descobrint la història, terrible, de tots ells. Des d'un heroi aviador alemany condecorat a la Primera Guerra Mundial, a gent d'estudis, molt culta, o fabricants com els avis paternels, molt ben situats i considerats a les seves respectives comunitats.

Tot s'ensorra amb l'arribada dels nazis al poder. El pare i la mare de la Dory, molt joves, van ser enviats a Barcelona per les

respectives famílies, que no veien la cosa gens clara, i es van conèixer i casar aquí, en temps de la Segona República.

Acabada la guerra civil espanyola, des de Barcelona teixeixen una xarxa de suport material i moral a les famílies atrapades a l'Alemanya de Hitler. Aconsegueixen treure'n els pares d'ell, però no podran fer-ho amb els d'ella, que moren als terribles camps de concentració. I ells mateixos, per protegir-se del règim de Franco, castellanitzen els noms i es fan batejar.

L'autora recull el seus testimonis. I hi afegeix indagacions fetes pel seu compte, in situ. Fins a obtenir el quadre concret dels morts i desapareguts i dels, escassos, supervivents; amb els quals contacta i tot. El llibre acaba amb tota una declaració de principis: l'amor ha vençut l'odi. Una bona lliçó ara que els odis interreligiosos -penso en els recents atemptats de París- semblen haver-se exacerbat.

Carme Meix

» Déu NO és mort

Heu hagut de defensar les vostres creences davant gent del vostre entorn sabent que són agnòstics o fins i tot manifestament ateus?

Potser us heu estimat més no manifestar que sou cristians per tal de no haver de justificar-vos?

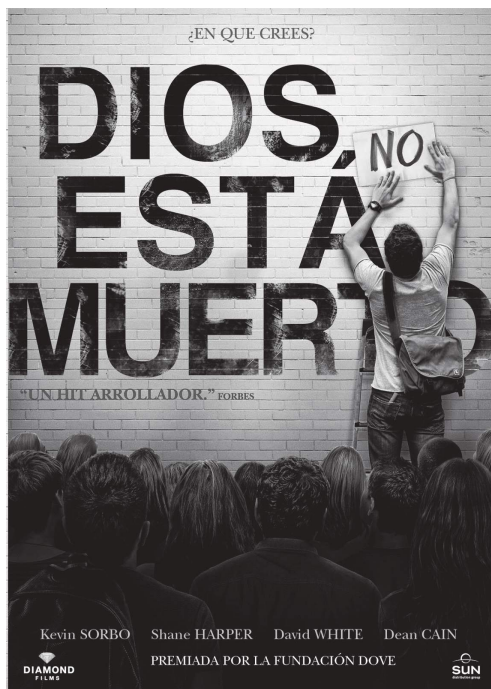
El protagonista de *DÉU NO ÉS MORT*, en Josh Wheaton, s'enfronta a una difícil situació: ha de triar entre la seva fe i el seu futur.

Confrontat amb el seu professor de filosofia, el Sr. Radisson, en Josh ha de provar l'existència de Déu i convèncer els seus companys de classe que prèviament havien afirmat que Déu és mort. Amb arguments basats en l'origen de l'univers, en Josh comença a generar el dubte entre els seus companys que efectivament Déu n'és el creador.

Aquesta i d'altres històries paral·leles ens faran reflexionar sobre la fe, els dubtes, la incredulitat, i també de com els personatges se senten confrontats amb el seu entorn pel fet de tenir fe en Crist.

Pel·lícula dirigida per Rice Brooks l'any 2014. Rice Brooks és el ministre principal de l'església Bethel World Outreach Church a Nashville (USA).

Podeu veure la pel·lícula online en el següent link (només disponible en espanyol llatí).

<https://vimeo.com/105771596>

Esperem que us faci passar una estona entretinguda!

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa -17

EMD de Catalunya i Menorca

Curs 2014-2015

EQUIP RESPONSABLE

Responsables	Albert Mascaró i Anna Maria Padrós	Badalona
Secretaris	Albert Pi i Gemma Montañés	Badalona
Consiliari	Mn. Josep Lluís Socias	Barcelona
Enllaç Menorca	Joan Mir i Àngels Mascaró	Ciutadella
Revista	Pere Gil i Montserrat Arespachaga	Terrassa
Web	Manel Catà i Maria Carme Farré	Reus

RESPONSABLES DE SECTOR

Barcelona A-L, E-G	Ramon Burniol i Ofèlia Gómez Agustín Labrador i Victoria García	Barcelona Cornellà
Enllaç AL Mataró	Antoni Codina i Conxita Filbà	Mataró
Consiliari	Mn. Josep Serra Colomer	Barcelona
Barcelona C	Liberto Senderos i Lourdes Pérez	Barcelona
Barcelona H (enllaç)	Maria Carme Ronda Francesc Oriol i Mercè Montoliu	Badalona Badalona
Consiliari	P. Josep Maria Rierola	Barcelona
Baix Llobregat (enllaç)	Manel Carrion i Anna Maria Mestres	St. Feliu de Llobregat
Girona (enllaç)	Baldomer Gudayol i Joaquina Portabella	Girona
Menorca-A	Lluís Febrer i Maria Vidal	Ferrerries
Menorca-B	Joan Pons i Mercè Capó	Ciutadella
Consiliari	Mn. Jaume Albert Vidal Pelegrí	Es Castell
Reus	Rafael Lainez i Alba Mestres	Maspujols
Consiliari	Mn. Josep Moreno	Valls
Tortosa A	Santi Carbó i Maria Josep Meix	Tortosa
Consiliari	Mn. Jordi Bertomeu Farnós	Roma (Itàlia)
Tortosa B	Toni Mayals i Susana García	Amposta
Consiliari	Mn. Jordi Salvadó	St. Jaume d'Enveja
Vallès	Francesc Capdevila i Matilde Gasol	Terrassa
Consiliari	P. Josep Solé	Terrassa

Si us voleu posar en contacte amb algun dels responsables, podeu adreçar-vos al Secretariat:

EMD Secretariat de Catalunya i Menorca

c/ Balmes 78, planta inferior / 08007 Barcelona / **934 675 551** / secretariat@emd-cm.cat

Pasqua és la festa de la primavera!
Pasqua és la festa de la vida!
Cantem la Pasqua!
Cantem i ballem aquest goig tan gran:
Jesús està viu, Jesús és amb nosaltres.

Un nou dia es desvetlla cada matí:
gràcies, Pare,
que poses el món a les nostres mans!

Va florint la Pasqua Florida:
gràcies, Jesús,
que ens dones la teva vida!

Tot el món és com una flor que es va obrint:
gràcies, Esperit de Jesús,
que ens reuneixes i ens animes!

Autor desconegut